

plein open-waaiërde, traag en majestatisch. Het waren geen stralen: het was eene levende egaalheid, die op één punt draaiënd van inniger gloed, traag open viel van een eind des einders tot het andere. Doortinteld aldra van oranje waar 't de bleek-geworden aarde-lijn raakte, breidde het nieuw-geboren licht zich bevend uit, in weifeling nog, naar den hooge. Van ijler geel, over doorschijnend groen, werd het wazig blauw, dat het doode wit van den ná-nacht vervlokte tot ijle watten. Weldra was al wat aan verschemerd duister overbleef, geweken voor de huiverende nijverheid van den herboren dageraad. — En Adam zag het, daar hij recht thans stond aan Eva's hoofd-eind, die met haar voeten lag gekeerd naar het Westen. Adam stond, en hij wachtte. Iets zij hem, dat hij wachten moest.... Toen voelde hij een teeken, eene verwittiging in zijn rug, over zijn schouder-bladen. Hij keerde zich om: het was de jonge Zon, de reizende zon die reikte aan zijn baard al, en dezen als de zon miek gulden. Want deze zon was gulden van aan haar eerste ontwaken. Zij was een orbe van gewasschen goud; en genee tinteling, en zelfs geen huiver der blijde vernieuwing was aan haar, maar zij was rond en gul en volmaakt in haar volle, gouden gaafheid, omdat zij eeuwig was. In een schijn van groote voldane rust rees zij ten hemel; maar aan het oog van Adam was haar rijzen als een duizelige vaart, omwuid van duizendkleurige uitstraling die, brekend, schuivend, dansend in warreling, ontzettend was, en verbijsterend van blijheid. — En alle gedachte ging weg uit Adam: hij had voor het eerst de zon gezien. Geheel doorpriemd stond hij van kille en heete naalden. Zijne oogen kenden tranen voor 't eerst: de zon stond er ontallige malen in vermenigvuldigd. En hij ging lachen, voor 't eerst luide lachen. — Toen daar een ijslijke stem riep, krijshend, achter hem aan:

„Wee!”....

Adam wendde zich af van het zonne-gezicht, en keerde zijn wezen naar Eva. Zij

lag, ontwaakt maar te zelfder plaatse. Het licht drukte op haar aanschijn als eene teistering: haar aanschijn lag vervlakt als van een vaars, en haar wijd-open oogen stonden zwart, bol en vol verschrikking. Haar mond was open, zwart en verwrongen, ging sluiten weêr op kletterende tanden, herhaalde gillend:

„Wee!”

En Adam kon haar niet begrijpen, omdat hij haar weer-zag na de zon in de oogen te hebben gezien. Want weer was zij schoon hem, en schoon als de zon, en als de zon gaf zij hem warmte. Zij was gelijk geheel van vuur: het vuur gelijk der groote rozen geworden, die geen avond dooven kan, en in den nacht zijn lichtend als de bollen des hemels. Als staven vuurs, en rozig, en gloeiend waren hare leden in 't gebreide licht, en zij konden het licht verlichten. Haar beenen waren zware staven, en hare armen waren lichte staven. Haar buik was als een felle zonne-maan, en 't was of hij haar hoofd klaar had zien rollen door de nachten....

Maar weêr vertrok haar mond op ijslijkheden; zij golfde tusschen hare harde heupen; ten derde male kreesch zij:

„Wee!”....

— En nu had Adam haar begrépen. Hij begreep haar, bij ingeving, plots. Hij sloot zijne oogen, vroom maar vast. En waar hij aldus haar niet meer zag, antwoordde hij haar in het binnenst:

„Vrouwe, vrouwe, die het licht hebt gezien, en niet weten kondet dat het licht wàs.... Want gij zijt niet als ik onmiddellijk uit God geboren: zijt gij niet mijn ribbe en 't eerste kind des menschen? En zoo zult gij mij leeren kennen wat met u geboren is: de schrik voor 't waar-genomen leven. Gij zijt ontwaakt: de onnoozelheid is aan het wijken, want gij hebt mij bekend gemaakt de initiale onnoozelheid. Gij hebt uwe oogen geopend, en ik zie de ontallige roeringen uwer lendenen, want gij vreest wat den arge-looze is de onbewuste goedheid. Ach Eva, Eva, gij hebt nooit God gezien: wat zult gij